

Проте Київська консерваторія, попри все, дала світові безліч лауреатів-інструменталістів, лауреатів-вокалістів, лауреатів-диригентів.

Отже, ми можемо спостерігати, що трансформаційні зміни у вищій музичній освіті Європи від Неаполітанської консерваторії до сучасних академій музики відбувалися постійно і несли в собі як прогресивні, та і регресивні зміни. Музична педагогіка і музична освіта в європейських консерваторіях завжди виступала складовою частиною мистецької педагогіки. Проте центрові європейські консерваторії завжди робили значний акцент на індивідуальних заняттях зі студентами і дуже б хотілося, щоб у контексті технізації українського суспільства не втрачалися головні цінності європейської музичної освіти – кількість годин, виділених на індивідуальні заняття, без яких неможлива професійна підготовка музиканта високого рівня.

Список використаних джерел

1. Ващенко Н. М. Творча спадщина Олександра Мишуги (1853–1922 pp.) в контексті розвитку української мистецької педагогіки : дис. ... к-та пед. наук. : 13.00.01. Полтава : ПНПУ імені В. Г. Короленка, 2015. 234 с.
2. Рудницька О. П., Отич О. М., Михайличенко О. В. Мистецька освіта в Україні: теорія і практика / заг. ред. О. В. Михайличенко, редактор Г. Ю. Ніколаї. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2010. 255 с.
3. Митрофанов П. П. Политическая деятельность Иосифа II, её сторонники и её враги (1780–1790). СПб., 1907. 784 с.
4. Рудницька О. П. Педагогіка: загальна та мистецька: навч. посібник. Київ : ТОВ «Інтерпроф», 2002. 270 с.
5. Aldrich, Putnam and Willi Apel. (1988). Trill, Harvard Dictionary of Music, 2nd edition by Willi Apel, Cambridge, Massachusetts, Belknap Press of Harvard University Press. 244 p.
6. Pietro Colletta, John A. Davis. The history of the kingdom of Naples. From the accession of Charles of Bourbon to the death of Ferdinand I. 2 Bände, Tauris, London, 2009. 706 p.

**Максим ПОГРІБНЯК,
Сергій ШЕВЧУК**

ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ МАГІСТРІВ ГЕОГРАФІЇ ДО ПЛАНУВАННЯ ТЕРИТОРІЙ: ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

У останні десятиріччя у вищій освіті багатьох країн відбулися кардинальні зміни, зумовлені процесами глобалізації, перетворенням університетської освіти з елітарної на масову, доступністю інформації завдяки розвитку сучасних інформаційних технологій, дистанційного навчання і, відповідно, втратою університетами своєрідної монополії на інформацію та знання. У нашій країні до названих тенденцій додалися також проблеми, пов'язані з постійним перманентним реформуванням системи вищої освіти, необґрунтованими освітніми реформами, стрімкою комерціалізацією освіти, зменшенням кількості абітурієнтів, а відтак – і здобувачів освіти, що є наслідком несприятливої демографічної ситуації [2]. Всі ці процеси повною мірою стосуються і підготовки фахівців з географії та спонукають до перегляду її змісту й результатів навчання, методик і технологій навчання, діючих освітніх програм і навчальних планів, до вивчення напрацьованого зарубіжного досвіду.

Вивчення території України є запорукою її територіальної цілісності, обороноздатності та економічної стабільності. Сьогодні, як ніколи, актуальним є підвищення якості вищої географічної освіти. Вирішення цієї проблеми пов'язане з

модернізацією її змісту, оптимізацією способів і технологій організації освітнього процесу і, звичайно, трансформацією мети й результатів освіти. Фахівець з вищою географічною освітою повинен володіти певним набором компетентностей, які характеризують його як спеціаліста і людину. В Україні підготовку фахівців за спеціальністю 106 Географія здійснюють у закладах вищої освіти за галуззю знань Природничі науки. Вона представлена національними університетами, національними педагогічними університетами, державними університетами та державними педагогічними університетами.

Аналіз сучасної наукової літератури, свідчить про відсутність напрацювань щодо вивчення теоретико-методологічних засад підготовки майбутніх магістрів географії у закладах вищої освіти. Разом з тим, у теорії та практиці психолого-педагогічної науки накопичено значний досвід, який може стати основою для вирішення проблеми підготовки майбутніх магістрів географії, зокрема, на концептуальних основах теоретичних та методичних засад професійної підготовки майбутніх фахівців у вищій школі (А. Алексюк, Л. Бірюк, В. Бондар, О. Браславська, М. Гриньова, І. Зязюн, М. Євтух, Л. Кравченко, Н. Курмишева, Л. Лебедик, Л. Лук'янова, Н. Ничкало, Л. Нічуговська, В. Оніпко, Г. Сотська, В. Стрельников, О. Федій, Л. Хомич, П. Хоменко, Н. Шиян). Одночасно спостерігається зростання інтересу науковців до аналізу системи вищої освіти європейських країн, що вказує на необхідність узагальнення й систематизації їхніх наукових пошуків, зокрема досвіду професійної підготовки магістрів географії до планування територій.

Державний стандарт вищої освіти зі спеціальності 106 Географія передбачає підготовку фахівців, здатних здійснювати дослідження природно- і суспільно-територіальних складових ландшафтно-оболонки Землі, вирішувати складні задачі дослідницького та інноваційного характеру, проводити проектну, виробничо-технологічну діяльність у сфері природокористування, міського та регіонального розвитку та планування територій [2]. В свою чергу, професійна підготовка майбутніх магістрів з географії передбачає формування таких спеціальних (фахових) компетентностей як здатність до наукового аналізу сучасних проблем та особливостей взаємодії природи й суспільства із застосуванням принципів раціонального використання територіальних ресурсів, основ законодавства у сфері природокористування, міського та регіонального розвитку і планування територій для розроблення пропозицій з оптимізації природокористування та забезпечення сталого розвитку регіонів; здатність використовувати спеціальні географічні методи й підходи, геоінформаційні технології для розв'язання конкретних науково-прикладних проблем у сфері географії, природокористування, міського та регіонального розвитку; здатність розробляти та сприяти впровадженню регіональних програм сталого розвитку територій, здійснювати геопланування територій різного ієрархічного рівня; здатність здійснювати фахову оцінку програм, стратегій і планів розвитку територій, процесів глобалізації, регіоналізації та урбанізації у світі, проводити їхню геоекологічну й суспільно-географічну експертизу та моніторинг.

Проблема професійної підготовки майбутніх магістрів географії, зумовлюється сукупністю чинників, серед яких оновлення змісту освіти; істотне розширення професійних функцій фахівця як суб'єкта територіального планування і регіонального розвитку; потреба постійного пошуку нових форм, і методів розвитку регіонів, з урахуванням реалій і потреб практики; уміння вибудовувати концептуальні засади розвитку ОТГ, посідають провідні позиції. За таких умов, виникає потреба у переосмисленні пріоритетних напрямів розвитку вищої географічної освіти, одним із яких є моделювання ефективної системи професійної підготовки компетентного фахівця, готового до планування територій.

Проблемам використання територій та просторового розвитку в аспекті тенденцій глобалізації, зростаючої територіальної конкуренції, раціонального освоєння територій присвячені численні дослідження вітчизняних та зарубіжних учених. Відображення загальнодержавного бачення актуальності цих проблем засвідчують численні концепції, стратегії, плани і програми соціально-економічного розвитку регіонів країни, що формують багаторівневу державну регіональну політику. Ключовим елементом цієї практики виступає планування територій: будь-які проекти і рішення щодо економічного, соціального, демографічного, екологічного розвитку територій завжди містять різноманітні матеріали землеустрою, функціонального зонування території, придатності території до тих чи інших видів землекористування тощо. Досвід розвинутих держав світу засвідчує обов'язкову наявність містобудівної документації на всіх рівнях регіонального управління, дотримання послідовності її розроблення, дотримання її планувальних рішень. Бачення території як найбільш потужного інтегрального регіонального ресурсу визначає необхідність географічного переосмислення складної міждисциплінарної категорії «планування територій», пошуку нових теоретичних, методологічних і методичних засад планування територій на різних рівнях організації життєдіяльності суспільства, в регіонах з різною стратегією соціально-економічного розвитку [3].

В Україні підготовка фахівців в сфері планування, організації і використання територій традиційно здійснювалася у закладах вищої освіти на архітектурних факультетах. Але планування територій сьогодні є одним з найефективніших способів раціональної територіальної організації суспільства в різних масштабах – від загальнодержавного до локального. Галузі і сфери застосування методів планування територій різноманітні і з кожним роком кількість їх збільшується. Саме тому розробка системи підготовки майбутніх магістрів з географії до планування територій є актуальним. Нині професійна підготовка магістрів географії до планування територій здійснюється в умовах гострого дефіциту теоретичних досліджень і навчально-методичних розробок.

Список використаних джерел

1. Смаль В. В. Західні географи про вищу географічну освіту: досвід для України. Український географічний журнал. 2013. № 2. С. 67–72.
2. Стандарт вищої освіти України: другий (магістерський) рівень, галузь знань 10 Природничі науки, спеціальність 106 Географія. Затверджено і введено в дію наказом Міністерства освіти і науки України від 11.05.2021 р. № 519. <https://mon.gov.ua/>
3. Топчієв О. Г., Мальчикова Д. С. Планування територій : навч. посібник. Херсон : Грінь Д. С., 2015. 268 с.

Олександр СВЕРТНЄВ

ПІДГОТОВКА ВИСОКОКВАЛІФІКОВАНИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ДЛЯ СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ СПОРТИВНОГО ПРОФІЛЮ В УМОВАХ ТРАНСФОРМАЦІЇ СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ

В умовах трансформації вищої освіти відбувається удосконалення системи педагогічної освіти для створення бази якісної підготовки педагогічних працівників для спеціалізованих навчальних закладів спортивного профілю.

Спеціалізовані навчальні заклади спортивного профілю є навчальними закладами системи загальної середньої освіти або вищими навчальними закладами – закладами фізичної культури і спорту, які забезпечують відбір та спортивну підготовку